

sen i § 3 om, hvorvidt Arbejdsgiveren driver vedkommende Virksomhed som Næringsvej. Hvis det nemlig var en Virksomheds Farlighed, som var det afgørende for, om Arbejderen i en Virksomhed faldt ind under Loven eller maatte blive uden for, saa maatte Arbejderen i en Virksomhed, som en Gang var erkendt som farlig og var kommen ind under Loven, altid være inde under Loven, men efter Lovforslagets § 3 ville de jo netop ikke være det; Arbejderne i disse Virksomheder kunne snart være inde under Loven og snart være uden for den. Det er aabenbart, at man her paa dette Punkt har forvildet sig ganske bort fra Hovedhensigten med Lovforslaget, nemlig at forsikre Arbejderne mod Ulykestilfælde. Det, man særlig tilsigter her, saa vidt i alt Fald jeg kan se, er at frigøre forskellige Arbejdsgivere fra Ansvar, og, hvor man nogenlunde har kunnet komme af Sted dermed, lægge det over paa en anden Arbejdsgiver. Jeg skal tillade mig at fremdrage et Eksempel, det er Brøndgravning. Naar vi tænke os, at en Arbejdsgiver — det kan godt være en Godsejer eller et stort Aktieselskab — som skal have en Brønd gravet, f. Eks. gaar hen og gør Akkord med en Brøndgraver om at grave Brønden og mure den og ved Siden deraf gør Akkord med to-tre Mand om at hejse den løsgravede Jord op af Brønden og hejse Stenene til Muren ned i Brønden, saa vil hverken Brøndgraveren eller Arbejderne, som hjælpe ham, være inde under Loven — thi en Godsejer eller et Aktieselskab driver ikke Brøndgravning som Næringsvej — og da Brøndgraveren ikke har taget Akkord paa andet end det, han personlig udfører, s: grave Jorden løs nede i Brønden og sætte Muren, medens de andre to Mænd have selvstændig Akkord paa at hejse Jorden op og Stenene ned, kunne heller ikke de komme ind under Loven. Men gør den paagældende derimod Akkord med Brøndgraveren om, at han skal gøre Brønden komplet færdig, selv skaffe og leje den nødvendige Medhjælp dertil, rykker Brøndgraveren pludselig op til at blive Arbejdsgiver, og da han jo faktisk driver Brøndgravning som Næringsvej, faar han ogsaa Erstatningspligt over for de Arbejdere, han lejer til at hjælpe sig. Sæt nu, at en af de Arbejdere, som staa oven for Brønden, taber Balancen og styrter hovedkuld ned i Brønden i Hovedet paa Brøndgraveren og lemlæster baade denne og sig selv, saa faar Brøndgraveren ingen Erstatning, men skal oven i Købet give Erstatning til den

Mand, der har lemlæstet baade ham og sig selv! Eller sæt, at Brøndgraveren har en af sine Medhjælpere nede i Brønden til at hjælpe sig med at grave eller mure — det er ikke utænkeligt, det har jeg set flere Gange — og Brønden pludselig skrider sammen over Hovedet paa dem og dræber baade Brøndgraver og Medhjælper, saa faar Brøndgraverens efterladte ingen Erstatning, hvorimod disse eller hans Bo skal give Erstatning, maaske flere Tusind Kr., til den Arbejder, der er omkommen nede i Brønden, og den tilskadekomne har jo en privilegeret Forret i hans Bo, næst efter de privilegerede Fordringer i Konkurslovens § 33. Under alt dette staa den virkelige Arbejdsgiver, Godsejeren, eller hvem det nu ellers er, uden for Loven og kan ganske roligt se paa det hele. Han er ikke forpligtet til at betale en eneste Øre i Erstatning for de Ulykestilfælde, som faktisk ske i hans Arbejde, medens derimod den fattige Brøndgraver, som staa og arbejder i sit Ansigts Sved, kan blive tilpligtet at betale indtil flere Tusinde Kr. i Erstatning. Dersom en saadan Fordeling af Ansvars- og Erstatningspligt ikke er en topmaalt Urimelighed og Uretfærdighed, ved jeg ikke, hvad Urimelighed og Uretfærdighed er. En saadan Urimelighed vilde man imidlertid kunne undgaa, naar man i Stedet for at lægge Byrden over paa den enkelte, lagde den over paa forskellige Dele af Samfundet eller Staten eller man maaske lagde den paa begge Steder i Forening. Saa vilde man ogsaa kunne samle alle ind under Loven, og saa kunde man nok overkomme det. Man vilde derved ogsaa vinde, at man saa havde fuld Sikkerhed for, at de tilskadekomne Arbejdere til enhver Tid ville kunne faa, hvad de have Krav paa. Denne Sikkerhed er nemlig heller ikke her tilstrækkelig. Der er blevet sagt, at de havde en privilegeret Fordring, men naar Tyendelønnen, som ogsaa er en privilegeret Fordring, faktisk yder saa lidet betryggende Sikkerhed, at Tyendet i visse Tilfælde risikerer at tabe hele Lønnen, saa maa den Fordring, som kommer bag efter Tyendelønnen, absolut være endnu mindre sikker. Nu udtalte det ærede Medlem for Ringkøbing, at foruden den Sikkerhed, som laa i den privilegerede Fordring, havde Arbejderne ogsaa det, at de nu ere saa godt organiserede, at de nok paa en eller anden Maade skulde sørge for at tvinge Arbejdsgiverne til Gensforsikring. Ja, jeg skal ikke sige noget om den Ting, det kan godt være, men dette er altsaa et nyt Bevis for, at selve Loven ikke